

Незважаючи на холод у величезному приміщенні, Соломія розщібнула два верхні гудзики на сорочці й увімкнула камеру смартфона.

«...Отож, любі мої підписники, із неймовірним почуттям щастя повідомляю вам, що сьогодні офіційно завершився передпродаж фільму з робочою назвою “Обирає кров”. Безмежно тішуся, що цей роман сподобався вам настільки, що ви підтримали ідею його екранізації не лише вподобайками, а й гривнею. У тому, що роман таки екранізується, є ваша величезна заслуга. Дякую кожному з вас.

У наступних постах та сторіз розповім вам про наш дрімкаст, кастинги й обрані локації. Про всіх найголовніших людей знімального процесу. А ще маю сюрприз: кожен з вас може стати актором у масовці нашого фільму. Тому стежте за оновленнями, підписуйтеся на розіграші й отримайте персональне запрошення на зйомки.

Люблю вас і дякую за вашу любов та підтримку».

— Міє, Кішук не давав згоди на участь твоїх підписників у зйомках.

— Я автор сценарію, співпродюсер, інвестую власні й залучаю чужі кошти. Крім того, роблю безкоштовну рекламу в соцмережах. Денис не відмовить.

— А Чаниж?

— А хай спробує не погодитись. Ми ще акторів не затвердили, а «Кров» уже входить у топ п'ять найочікуваніших фільмів наступного року. Олег, звісно, генеральний продюсер, але саме я роблю більше за всіх інших разом узятих. Він не відмовить мені в маленьких бонусах для моїх підписників, які, до речі, теж вклали кількадесят тисяч у «Кров».

— Та я й не заперечую, але, може, треба було спочатку з ними обговорити, а не ставити перед фактом?

— Переживуть.

— От чому ти завжди йдеш найважчим шляхом?

— Життя — взагалі важка штука... Надю, не парся, усе буде добре. Людей і себе треба тримати в тонусі... О, диви! Уже більше тисячі лайків...

— Міє, як твій менеджер, асистент і подруга, мушу знов нагадати: перестань так зависати в соцмережах. Я розумію, що це реклама і все таке, але ти вже півтора року не можеш дописати книжки. І ті ж твої підписники щодня нагадують, як чекають на обіцяну суперновинку. Ти ще повисиш на цій хвилі до виходу фільму, а потім? Перекваліфікуєшся в модного блогера?

— Я допишу її.

Надя закотила очі під лоба, усім виглядом виказуючи цілковиту невіру. Соломія лише скося поглядала на подругу й намагалася погамувати роздратування. Жінка розуміла, що Надя дбає про її інтереси не лише через хорошу платню й цілком має рацію, але кожне нагадування про недописану книжку щораз більше злило.

Протягом півтора року Соломія написала заледве сто тисяч знаків і закинула. Не йшло. Не писалось.

Могла годину сидіти перед монітором і набрати два-три абзаци. Не уявляла, як закінчити текст. Структурований і продуманий сюжет що далі то більше здавався нелогічним, її вигадані персонажі якимось дивом вийшли з-під контролю, і зрештою Мія усвідомила, що середина розмилась, а кінцівка взагалі зникла. Ні, вона написала фінал із самого початку — така сльозлива сцена в лікарні, що завершується повним *nexpendom*, — але тепер не уявляла, як довести історію до того моменту. Десь у сюжет закралась помилка і загнала його в глухий кут.

Не казати ж Наді, що загубилась і розчарувалась у власному тексті. Навіть гірше — не може вигадати нічого нового. Усі ідеї здаються якщо не банальними, то сплагіаченими. Соломія почала підозрювати, що після «Крові» втратила не лише бажання писати, а й натхнення взагалі. Закохалась у власний текст настільки, що не може написати нічого нового. Саме тому стала такою активною в соцмережах, жила мрією екранізації і змогла запалити нею тисячі своїх підписників.

— Надю, не переймайся, справді. Щойно відзніємо весь матеріал і фільм піде в монтаж, я сяду за обіцяну книжку й допишу її ще до прем'єри.

— Добре, не маю нічого проти. Але я краще нічого не анонсуватиму, поки не закінчиш, щоб...

— Не починай! Цього разу все буде вчасно. Урочисто обіцяю.

— Не можу сказати, що ти мене сильно заспокоїла, але хай буде... Чекай, — Надя зупинилась і розвернула до себе Соломію, — ти що, збираєшся бути на зйомках від початку й до кінця?

— Звичайно. Я ж повинна переконатись, що все буде як слід.

— Міє, ти здуріла? Денис — чудовий режисер, він і без твого нагляду зробить усе якнайкраще й стовідсотково не дозволить тобі повчати його, як знімати кіно.

— Денис?! Ви вже на «ти»?

— Не змінюй теми. Ти профі в письменництві, от і пиши, а іншим залиш їхню парафію.

— Так я ж для тебе стараюсь.

Надя кілька секунд дивилася на Соломію великими очима й відповіла несподівано злим тоном:

— Міє, не переводь стрілки на мене. І не треба влаштовувати моє особисте життя — я ж у твоє не лізу.

— Надю, ну чого ти?.. — Мія проковтнула образу. — Я ж хочу як краще... нам обом...

— Денис одружений...

— От і неправда! Він розлучився пів року тому. Просто це не афішувалось. Я точно знаю.

— Це не має значення...

Соломія уважно стежила за виразом обличчя подруги й аж замилувалася зміною емоцій на ньому. Надя була справжньою красунею за азіатськими стандартами: обличчя-сердечко в обрамленні чорного каре й густої гривки аж до брів, великі сині очі й губки бантиком. Будь-які сильні емоції одразу ж проявлялись яскравим рум'янцем, як-от зараз. Так само було при першій зустрічі з Денисом Кіщуком.

— Я ж бачу, що він тобі подобається...

— Усе, досить! Ми бачилися двічі, що ти там могла помітити?

— Добре, не нервуйся, краще подивись, як тут гарно.

— Капець які гарні, порожні, холодні й темні павільйони!

— Ні, не павільйони... — Соломія обвела замріяним поглядом величезний, ледь освітлений зал. — Я бачу кожну кімнату... спальню Віти, офіс, готельний номер Андрія, дитячу, бальний зал у Віденському замку, покої Ядвіги, кімнатку Арсена... А от у люкс готелю «Нобіліс» доведеться напроситись.

— Мрій далі.

— Ні, я серйозно. Єдина інтимна сцена у фільмі має бути в оригінальній коштовній оправі. Та й готель, думаю, не відмовиться від такої реклами.

— Ну, по-перше, не єдина. І по-друге, я навіть не хочу починати з тобою сперечатися. Залишу цю радість Олегові. До речі, тримай оновлений список акторів.

— Оновлений? Тож іще тиждень тому всіх затвердили.

— Нічого не знаю. Олег переслав сьогодні зранку.

Соломія пробігла очима список і реготнула.

— І це я — мрійниця? Олег що, серйозно-серйозно затвердив на роль Арсена Романа Звягівського? Та його гонорар зжер би половину нашого бюджету!

— Я погодився на ставку.

Соломія підвела голову й ошелешено втупилась у чоловіка, що неквапно підходив до них. Кілька секунд жінці здавалось, що в неї галюцинації. Ну не може, от ніяк не може тут і зараз стояти перед нею Роман Звягівський — мегазірка, актор першої десятки, секс-символ і мрія всіх українських жінок...

Збоку почувся протяжний видих. Соломія оглянулась і не менш ошелешено втупилась у Надю — подруга дивилась на Романа, не приховуючи захоплення.

До Соломії нарешті почала пробиватися реальність — з нею все добре, ніяких галюцинацій. Роман Звягівський справді тут і справді сказав, що погодився «на ставку».

Що?! Роман Звягівський погодився на головну роль за гонорар дебютанта?

— І за які такі заслуги малобюджетний фільм, який повністю зніматиметься в глухій провінції, удостоївся вашої уваги?

— Міє!..

Надя смикала Соломію за рукав і навіть штовхала пальцем під ребра, але та вже не могла зупинитися. Перша миттєва думка про те, *що* означає участь Романа в її проєкті, витіснилась іншою: так не буває. Звягівський занадто високо, навіть умовляння Олега й Дениса разом узятих не змусили б його погодитися на роль за гонорар, який навряд чи покриє його проживання в готелі на час зйомок.

Роман зчепив руки за спиною і спокійно розглядав Соломію. Пауза затягнулась, і це ще більше переконало жінку в тому, що тут якийсь підступ.

— Вирішив спробувати себе в новому амплуа.

— Спра-а-авді? — Соломія висмикнула свій рукав із заціпенілих пальців Наді і змусила себе сліпуче всміхнутись. — Ну так, вампіром ви ще не були, але... тоді... вам доведеться або доїздити на зйомки, або жити в трейлері, як і всім іншим. Наш бюджет не розрахований на *зірку*.

— Не проблема. Мене настільки зацікавила роль Арсена, що я готовий до незручностей.

Соломія спалахнула: невже він прочитав її роман? Тоді... він ще подумає... який сором...

— О! Бачу, ви вже познайомились і сюрпризу не буде.

Легким пружним кроком до них підійшов Олег Чаниж і потиснув Романові руку. В елегантному дорогому костюмі, начищених до блиску мештах і з чудово вкладеним волоссям, генеральний продюсер різко контрастував із Романом Звягівським. Столична зірка одягнувся аж надміру просто — кросівки, джинси і вільний світлий джемпер.

Маючи нагоду вперше побачити Звягівського вживу, Соломія прискіпливо розглядала чоловіка, намагаючись зрозуміти, чому жінки млосно зітхають і закривають очі на саму лише згадку про нього. Та й вона сама, ніде правди діти, зовсім недавно була його фанаткою і свого Арсена списала саме з нього.

Соломія захопилася Звягівським за пів року до написання «Крові». Вона випадково натрапила на рекламу історичного фільму про князівські часи й залипла. Чоловік там мав розкішний вигляд: чорне волосся до пліч, ледь підведені для виразності очі, акуратна борідка, чудові костюми і сцени ню... Соломія переглянула фільм разів п'ять і побачила свого Арсена — використаного, зрадженого чоловіка і мстивого вампіра. Історія писалась на одному подиху, і жінка бачила себе то Ядвігою, то Віталіною. І якось так вийшло, що Арсен, який до кінця тексту мав померти в муках, перетворився з ворога номер один на долю головної героїні.

А тепер? Соломія навмисно не шукала інформації про Звягівського, поки не закінчить рукопис. Не хотіла псувати враження й розчаровуватись. А таки розчарувалась.

По закінченні зйомок чоловік повернувся до свого звичного вигляду: коротко підстриг волосся, і його

природний світло-вигорілий колір обезбарвив і без того невиразну зовнішність. Коротке волосся не приховувало, а, навпаки, підкреслювало квадратне обличчя, незрозумілого болотного кольору очі, завжди ледь примружені, які поколювали іронічними голочками, а тонкі уста не усміхались, якщо це не було передбачено сценарієм. Його так і називали в пресі — *чоловік, що не сміється*. А статура? Хоч високий і широкий у плечах, але худий та жилавий — він явно займався спортом лише щоб підтримувати робочу форму. Тому Соломію дико дратувало, що одяг, навіть оверсайз, сидів на ньому ідеально.

Жінка дивилась на Звягівського й розуміла: якби побачила його *такого* в якомусь іншому фільмі, то нізащо б не написала за три місяці бестселер, тримаючи перед очима цей невиразний образ.

Ніде правди діти: Звягівський був чудовим актором, перевтілювався у своїх героїв і грав так, що дух захоплювало, але ідеально зіграні ним персонажі різьблені від різнялися від нього справжнього.

Зараз Роман Звягівський не видавався Соломії ані привабливим, ані сексуальним. Харизматичним до чортиків — так, але не більше. Не було в ньому геть нічого від того чудового екранного персонажа, і зараз, *наживо*, він поводився так само, як і під час усіх своїх інтерв'ю — спокійно, холодно, без тіні усмішки, й лише ледь помітний нахил голови видавав його зацікавленість ситуацією.

Соломія подумки вилаялася: таки була пристрасною фанаткою, якщо знає про такі нюанси. А скільки ж їх вона вклала в образ Арсена — і подумати страшно.

— Щось сталося?

Жінка перестала гіпнотизувати поглядом Звягівського й перемістила епіцентр злості на генерального продюсера.

— Олежику, можна тебе на хвилинку?

Не чекаючи згоди, Соломія взяла Олега під руку й майже поволокла за собою в глиб приміщення.

— Та що сталося?

— Зараз поясню... — Соломія оглянулась, щоб переконатись, що їхню розмову не почують. — Олежику, якого дідька відбувається?

— Ти не рада?

— А повинна?

Кілька секунд Олег незмигтно дивився на Соломію й аж кашлянув.

— Ти серйозно?

— Так.

— Та ти при своєму розумі?

Соломія побачила, як здригнулася й обернулася у їхній бік Надя. Звягівський, навпаки, опустил голову і вдав, що розглядає щось на підлозі.

— Не кричи. Я при своєму розумі і проти участі Звягівського в *моєму* проєкті.

— Чому?

Те, що Олег несподівано виявив добродушну зацікавленість, ніяк не збентежило Соломію, навпаки — ще більше розсердило.

— Окей, поясню. Це безглуздо.

— Чому?

— Тому що... та тому що! Він усе зіпсує!

— Чому?

Олег запитав так лагідно — Соломію аж пересмикнуло. Здавалося, він зараз простягне руку й підбадьорливо погладить її по спинці.

— Це не його рівень, — Соломія притлумлювала голос, щоб не закричати, аж у горлі почало дерти, — він зірка, йому платять такі гроші... Я не вірю у *зміну амплу* і *добрі наміри*. Він не буде викладатися за наш гонорар і все зіпсує, спаскудить Арсена. Він що, знудився у столиці?.. Я занадто багато вклала у все це... я не дозволю, щоб через його *звіздюкові* заскоки все це... пішло...

— Заспокойся!

Вираз лагідного й добродушного зацікавлення злетів з Олегового обличчя.

— А тепер послухай голос розуму. Роман Звягівський — це джек-пот для нас. Він професіонал і не зіпсує роль, навіть якщо йому не заплатять...

— Але...

— Я не закінчив... Далі. Ми не ризикуємо нічим, а для нього участь у «Крові» — це реально ризик. Фільм малобюджетний, зйомки в глушині, *зміна амплу*, непопулярна на нашому телебаченні тема, ще й мелодрама, хоч і на основі *бестселера*...

— Не смій так говорити!

— Соломіє, ти читала критику? Справжню критику, а не хейти й відгуки читачів? Так-от, уяви собі, вона була. І знаєш, що там написано? «Сюжет передбачуваний, хоч і є кілька несподіваних поворотів. Місцями текст провисає і розривається, деяким вчинкам героїв бракує логіки, як і мотивації. Забагато повторів... персонажі описані поверхово... як на успішну авторку, текст недоопрацьований...» Продовжити?

— «Кров» входить у топ п'ять найочікуваніших фільмів наступного року!

— За яким рейтингом? Соцмережним?

— Ти!..

— Ш-ш-ш-ш... — Олег приклав палець до вуст, обриваючи Соломію, що та аж піднялася навшпиньки й ледь відвела стиснуті в кулаки руки. — І ще важливий момент: а як же твої *підписниці*? Якщо пам'ять мене не зраджує, у вашому уявному дрімкасті першим на роль Арсена був саме Роман.

— Це не має значення.

— Серйозно? Як думаєш, скільки тисяч підписниць ти втратиш, шойно просочиться інформація, що ти відмовила в головній ролі Роману Звягівському під приводом, що *«він не впорається»*?

— Переживу...

— Окей. А поки будеш переживати, підшукаєш нового режисера і продюсера.

— Що?..

— Не повіриш, але в мене теж є репутація й амбіції. Я й так ризикую, беручи участь у *твоєму проєкті*, і не збираюсь виставляти себе посміховиськом через *твої звіздюкові заскоки*. Вважай, що я, Денис і Роман ідемо одним пакетом.

— Це що, шантаж?

— Ні, це голос розуму. І раджу тобі його послухати.

Соломія дірявила Олега поглядом, ладна розплакатись від тамованої люті. Усе повинно бути не так. З нею мали порадитись, запитати її думку.

— Соломіє, ну чого ти? Ну, справді? — Олег змінив гнів на милість і почав говорити із нею як із примхливою

дитиною. — Це ж круто. Тільки уяви, який резонанс це викличе. Із Звягівським «Кров» увійде у п'ятірку найкращих в *офіційних* рейтингах.

Соломія лише пирхнула у відповідь.

— Зрештою, подивися змонтований матеріал і побачиш, що Роман зіграє блискуче.

— Оце вже ні! Я буду на зйомках щодня й особисто простежу...

— Чи ти здуріла? Соломіє, опануйся! Ще не вистачало, щоб ти втручалась у роботу Дениса. Він — не я, терпіти не буде.

— А я чемненько...

— Та що на тебе найшло? Не можу повірити... Соломіє, я ж знаю тебе як урівноважену й адекватну людину. Навіть якщо в тебе звідкись узялась особиста неприязнь до Романа Звягівського, то це ніяк не повинно впливати на твою об'єктивну оцінку ситуації.

— А об'єктивно поставити мене перед фактом? І нащо тоді списки для кастингу?..

Соломія затнулась. Її очі розширились, тоді примружились, і вона мило всміхнулась Олегові.

— Отже, ви обрали Арсена. Окей, хай буде, але я залишаю за собою виключне право на Віту.

— Соломіє, усі актори вже затверджені.

— Я так і думала до сьогодні. Але ж ні, ви переписали список, не запитавши мене, кого я хочу бачити Арсеном.

— Добре, хай... і це буде?..

— Аліса Ждан.

— Вона не погодиться.

— Роман погодився — і вона погодиться. *Тому що Роман погодився.*

— Ти ж знаєш, що вони не любляться. Хочеш конфліктів на знімальному майданчику?

— Аліса так само ду-у-уже професійна акторка. У кадри все буде ідеально, *справжня, непідробна хімія*, а нам же треба вау-ефект, правда?

— Як знаєш, але май на увазі: у бюджеті чітко прописані гонорари, і якщо ти домовишся з нею, я зніму перед тобою капелюха. А тепер ходімо, нас зачекалися.

Соломія щиро сподівалась, що її пропозиція змусить Олега якщо не відступити, то принаймні засумніватись у своєму рішенні, але генеральний продюсер, здавалося, ще більше втішився. Тому жінка вирішила йти до кінця: якщо вже піднімати ставки, то по максимуму.

— Романе, вибачте, що змусили вас чекати, — робочі моменти. — Соломія простягла руку. — Вітаю в команді.

— Дякую. Сподіваюсь, ваша команда прийме мене.

— Уже прийняла.

Соломія видала ще одну сліпучу усмішку і, взявши ошелешену Надю під руку, потягла її за собою.

* * *

Надя постояла біля під'їзду свого будинку, поки автомобіль Соломії не звернув за ріг, і, осудливо похитавши в його бік головою, набрала код на домофоні. Усі сьогоднішні події видавалися чудовими й безглуздими водночас. Роман Звягівський зіграє головну роль у їхньому фільмі.

Надя хмикнула собі під ніс — так, у *їхньому* фільмі. Вона теж неабияк доклалась до реалізації Соломіїної мрії, втілюючи при цьому і свою — показати всім, що

бути менеджером письменника так само класно й прибутково, як і менеджмент у якійсь крутій компанії. Усі ці чудові презентації, ефіри на радіо й телебаченні, поїздки Україною, професійні зйомки та фотосесії, навіть розкручений блог, про який Соломія спочатку навіть чути не хотіла, — це все її заслуга.

За десять років роботи із Соломією тоненький блокнотик, із яким Надя починала кар'єру літературного менеджера, перетворився на доволі товстий, ущерть заповнений органайзер. Такої кількості контактів не було, напевно, навіть в Олега.

Надя ніжно погладила тонку шкіряну обкладинку модного м'ятого кольору і з мрійливою усмішкою примружила очі — ідеальна робота. Почувалася сонцем, ні — центром галактики, якого не видно з периферії, але навколо якого все обертається. І хай про неї знають тільки у вузьких колах, але саме завдяки її ідеям, бажанням та волі про Соломію Лісовську говорять постійно і всюди...

За десять років до того

Тримаючи в руках зачитаний примірник «Недосяжної» і пакунок із вином та цукерками, Надя натисла тремтячим пальцем кнопку дзвінка. Сьогодні в Соломії день народження, і Надя сподівалась, що подруга буде рада її бачити.

Соломія зникла на два роки, після канікул не повернулася до університету, видалила сторінку в соцмережі, не відповідала на дзвінки й повідомлення, чим

страшенно здивувала й образила Надю, яка вважала себе її найкращою подругою. Дівчина кілька разів приходила додому до Соломії, але за дверима було тихо, на стукіт і затиснуту кнопку дзвінка ніхто не реагував, аж доки сусідка повідомила, що тут уже кілька місяців ніхто не живе.

Перемагаючи образу, Надя зателефонувала Андрієві. Наречений Соломії відповів, що не хоче мати нічого спільного з тією курвою. Шокована Надя набрала його ще раз, але Андрій скинув дзвінок і заблокував її номер.

Дівчина стояла під дверима квартири й намагалася проаналізувати, що відбувається. Що б не сталося між Соломією й Андрієм, через це дівчина не кинула б університет після двох років навчання. Була занадто захоплена журналістикою, щоб просто покинути. І «курва»? Соломія? Весела, дотепна, життєрадісна, добра й принципова Соломія — курва? Ні. Ніколи. Надя могла б поїхати в село, до Соломіїної бабусі, але вирішила, що не варто. Сталося щось дуже серйозне. Настільки, що подруга відмовилася навіть від неї...

Відгук на «Недосягну» Надя побачила в одній із літературних груп і прогортала б сторінку далі, якби не знайоме прізвище — Лісовська. Мія Лісовська. Під розгромним відгуком було активне посилення на сторінку авторки. Надя зі сльозами на очах вдивлялась у знайомі риси обличчя й не впізнавала подругу: коротке, при самій голові, темне волосся замість розкішної, аж до сідниць, коси, строга світла сорочка, вільні штани класичного крою, складені на грудях руки, серйозний погляд і усмішка — радше іронічна, аніж мила. Від світлини віяло холодом і відстороненістю.